

Τετάρτη 28 Απριλίου 1999

Ο Πρωθυπουργός και Πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ Κώστας Σημίτης, μιλώντας εκτός κειμένου στη σημερινή συνεδρίαση της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Κόμματος και αναφερόμενος στην κριτική που ασκεί η Νέα Δημοκρατία έναντι της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε συνάρτηση με την κρίση στη Γιουγκοσλαβία, είπε τα εξής:

Γίνεται μια συζήτηση ιδίως τώρα με αφορμή τα θέματα της Γιουγκοσλαβίας σε σχέση με την Ευρωπαϊκή Ένωση και προσπαθούν ορισμένοι να καλλιεργήσουν ένα πνεύμα άρνησης απέναντι στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Η αξιωματική αντιπολίτευση επίσης λέει, δεν είναι αυτό το όραμα το οποίο είχαν εκείνοι από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Εδώ χρειάζεται να πούμε τα πράγματα ξεκάθαρα. Η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι ένα δημιούργημα, που έγινε στο τέλος του Β' Παγκόσμιου Πολέμου για να ξεπεραστούν οι αντιθέσεις στη Δυτική Ευρώπη και να υπάρξει σταθερότητα και ειρήνη. Ήταν ένα δημιούργημα των συντηρητικών κυβερνήσεων εκείνης της εποχής και για πάρα πολλά χρόνια οι συντηρητικές κυβερνήσεις της Ευρώπης καθόρισαν τις τύχες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Μέχρι πρόσφατα -και το πρόσφατα είναι το 1998- η κυρίαρχη δύναμη στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η κυρίαρχη πολιτική δύναμη ήταν η συντηρητική παράταξη. Την εικόνα της Ευρωπαϊκής Ένωσης την έδινε το συντηρητικό κόμμα της Μεγάλης Βρετανίας με επικεφαλής την κυρία Θάτσερ και την έδινε επίσης η Γερμανική Χριστιανοδημοκρατία με επικεφαλής τον κ.Κολ και άλλα συντηρητικά κόμματα της Ευρώπης.

Και στην εικόνα αυτή, ποιο ήταν το κυρίαρχο στοιχείο; Το κυρίαρχο στοιχείο ήταν η οικονομική συνεργασία. Όλα τα άλλα θέματα συνεργασίας ήταν υποβαθμισμένα και αν ο ίδιος ο κ.Κολ είχε μία κάπως διαφορετική αντίληψη, η πολιτική της Γερμανίας όμως, δεν ήταν μία ριζικά διαφορετική πολιτική. Ήταν μία πολιτική που ευνοούσε κατά κύριο λόγο τη δημιουργία μιας ενιαίας μεγάλης αγοράς με κάποιες προσθήκες, όπως ήταν η Κοινή Αγροτική Πολιτική για να στηρίξουν τους αγρότες τους, αλλά εκεί σταματούσε η όλη επιδίωξη.

Η Ευρώπη η οποία τόσο απογοητεύει σήμερα τη Δεξιά εδώ στην Ελλάδα, ήταν η Ευρώπη που αυτή η Δεξιά που δήθεν το παίζει απογοητευμένη έβαλε τη σφραγίδα της. Αυτή την Ευρώπη ήθελαν.

Και βεβαίως, αυτή η Ευρώπη πάντα για μας δεν ήταν αυτή η Ευρώπη που θέλαμε. Γιατί εμείς είχαμε πει από πολύ παλιά, θέλουμε μία Ευρώπη των λαών. Αυτή ήταν η έκφρασή μας. Και Ευρώπη των λαών σημαίνει κοντά στην οικονομική προσπάθεια και πολιτική προσπάθεια. Πολιτική ενοποίηση. Μία κοινή εξωτερική πολιτική.

Τι μέμφονται ορισμένοι τώρα; Μέμφονται ότι η Ευρώπη στην κρίση της Γιουγκοσλαβίας όπως και στις άλλες κρίσεις έγινε παρακολούθημα των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής. Πράγματι, έτσι είναι. Και αυτό είναι το μεγάλο έλλειμμα. Αλλά ποιός ευθύνεται γι' αυτό το έλλειμμα;

Ποιος δεν προώθησε αυτή την εξωτερική πολιτική; Γιατί τόσο καιρό τα άρθρα των συνθηκών έμεναν κενό γράμμα; Γιατί δεν έχουν φτάσει ακόμα να ορίσουν -καίτοι το έχουν αποφασίσει εδώ και καιρό- κάποιον, ο οποίος να εκπροσωπεί την Ευρώπη στα θέματα κοινής εξωτερικής πολιτικής;

Αυτά όλα συνέβησαν, επειδή οι συντηρητικές κυβερνήσεις δεν ήθελαν μία τέτοια πολιτική, δεν ήθελαν να υπάρχει μία κοινή εξωτερική πολιτική. Ήθελαν, ακριβώς, μέσα στο πλαίσιο της συνεργασίας με τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, μέσα στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ, να καθορίζεται αυτή η εξωτερική πολιτική.

Ήταν αντίθετοι με μία ιδιαίτερη ταυτότητα της Ευρώπης και η ιδιαίτερη ταυτότητα της Ευρώπης είναι σήμερα το ζητούμενο. Και αυτό δεν πρόκειται να είναι έργο των συντηρητικών κυβερνήσεων, γιατί δεν έχετε παρά να δείτε τι συμβαίνει στο Ευρωκοινοβούλιο ή τι συμβαίνει τώρα στη συζήτηση στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε σχέση με τις ευρωπαϊκές εκλογές, τι θέσεις υποστηρίζουν οι συντηρητικές παρατάξεις και ποιες θέσεις υποστηρίζουν οι σοσιαλιστικές παρατάξεις.

Είναι μήπως οι συντηρητικές παρατάξεις εκείνες οι οποίες υποστηρίζουν την ύπαρξη μιας κοινής ευρωπαϊκής πολιτικής στα εξωτερικά θέματα και στα θέματα της άμυνας; Οχι, βέβαια. Λένε ότι η Ευρώπη πρέπει να περιοριστεί σ' αυτό που ήταν. Οτι έχει προχωρήσει πολύ. Οτι δεν το θέλουμε αυτό, ότι πρέπει να μείνει μία τελειοποιημένη κοινή αγορά, ένας ενιαίος οικονομικός χώρος και εκεί σταματάει.

Η μομφή αυτή η οποία απευθύνεται, είναι μία μομφή στη συντηρητική πολιτική. Και εδώ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θέλω να ξεκαθαρίσω και κάτι άλλο: Δεν υπάρχει ένα συγκεκριμένο σχήμα της Ευρώπης με συγκεκριμένη μορφή, καθορισμένη μάλιστα η μορφή αυτή σε λεπτομέρειες, το οποίο επιδιώκουμε ή δεν επιδιώκουμε.

Ο χώρος αυτός είναι ένας χώρος που διαμορφώνεται, είναι ένας χώρος που ο καθένας μπορεί να βάλει τη σφραγίδα του. Είναι ένας χώρος ο οποίος μπορεί να πάει στη μία ή την άλλη κατεύθυνση. Και εξαρτάται και από εμάς και από τον ελληνικό λαό, αν ο χώρος αυτός θα πάρει τη μορφή που θέλουμε.

Ο ελληνικός λαός με την ψήφο του στις Ευρωεκλογές παίρνει αποφάσεις και γι' αυτό, αν θα είναι η ευρωπαϊκή ενοποίηση μια ενοποίηση προς τα συμφέροντα των λαών, προς τη δημιουργία ενός ενιαίου χώρου με πολιτική θέληση και με σταθερές αξίες οι οποίες αφορούν τον άνθρωπο και την κοινωνική δικαιοσύνη ή θα είναι ένας χώρος, όπου επικυριαρχεί το οικονομικό κριτήριο.

Είναι ένα πεδίο πάλης για να το πούμε με άλλα λόγια. Και στην πάλη αυτή πρέπει να συμμετάσχουμε και να δώσουμε δύναμη στις δικές μας απόψεις. Ο ευρωσκεπτικισμός που διαπιστώνουμε και στη Νέα Δημοκρατία είναι ένας ευρωσκεπτικισμός, ο οποίος προέρχεται από μία για μας αρνητική άποψη για την ευρωπαϊκή εξέλιξη.

Εμείς θέλουμε μια Ευρώπη των πολιτών. Μια Ευρώπη που σέβεται και υπερασπίζεται τα ανθρώπινα δικαιώματα. Μια Ευρώπη που χρειάζεται την κάθε χώρα της, όπως η κάθε χώρα χρειάζεται την Ευρώπη. Και θέλουμε μια Ευρώπη, η οποία, πραγματικά, στο διεθνές σκηνικό έχει μια θέληση. Μια θέληση για ειρήνη και σταθερότητα”.

- **Για τη στάση των Σοσιαλιστών της Ευρώπης έναντι της κρίσης στη Γιουγκοσλαβία, ο Πρωθυπουργός εκτός κειμένου είπε:**

“Είμαστε μαζί στον αγώνα αυτό με τις άλλες σοσιαλιστικές δυνάμεις της Ευρώπης. Μπορεί να πουν πολλοί, ότι ιδίως στην κρίση της Γιουγκοσλαβίας, φάνηκε πως οι σοσιαλιστικές δυνάμεις της Ευρώπης δεν έχουν τις ίδιες απόψεις. Έχουν διαφορετικές γνώμες και μάλιστα ακραία διαφορετικές γνώμες.

Ας πάρουμε, για παράδειγμα, τη Μεγάλη Βρετανία και εμάς:

Σε έναν τέτοιο χώρο, βεβαίως, και θα υπάρχουν στην αρχή ακραία διαφορετικές γνώμες. Και γι' αυτό εμείς θέλουμε μια πορεία συνεννόησης, συνεργασίας, διαμόρφωσης μιας κοινής εξωτερικής πολιτικής, για να μπορέσει να υπάρξει μια ομοιογένεια απόψεων και

γι' αυτό θα παλέψουμε. Γι' αυτό θα παλέψουμε, για να υπάρχει μια ολοκληρωμένη εξωτερική πολιτική, μια πολιτική ασφάλειας για την ειρήνη, τη συνεργασία και το σεβασμό του διεθνούς δικαίου.

Και βεβαίως, υπάρχει και ένα άλλο μεγάλο θέμα για μας: Οτι εμείς το σχήμα αυτό το θεωρούμε ελλιπές, γιατί δεν εντάσσει τον βαλκανικό χώρο. Έχει αρχίσει να επεκτείνεται προς τον κεντρικό ευρωπαϊκό χώρο, αλλά πρέπει να εντάξει, για να είναι ολοκληρωμένο, και τον βαλκανικό χώρο, με όρους, με προϋποθέσεις. Πρέπει, όμως, να δρομολογηθούν διεργασίες. Γιατί έτσι θα εξασφαλίσουμε και για την περιοχή μια συνολική δυναμική ανάπτυξης”.

- **Για την πορεία της χώρας προς την ΟΝΕ, ο Πρωθυπουργός εκτός κειμένου είπε:**

“Εμείς θα ολοκληρώσουμε (μέσα από την προσπάθεια την οποία θα κάνουμε και αυτό πρέπει να είναι σαφές στις Ευρωεκλογές) την πορεία μας προς την ΟΝΕ. Και η κρίση στη Γιουγκοσλαβία, όπως είπα, αν και έχει επιπτώσεις στην ελληνική οικονομία, ωστόσο εάν σταθούμε σωστά, εάν προσέξουμε, δεν πρόκειται να προκύψουν παρεκκλίσεις.

Πρέπει, όμως, να είμαστε σταθεροί. Σταθεροί στο στόχο και την προσπάθεια. Πρέπει, με την πορεία την οποία θα ακολουθήσουμε, να χτίσουμε, να προωθήσουμε ένα κοινωνικό κράτος γι' αυτούς που έχουν πραγματικά ανάγκες, να ανοίξουμε νέους δρόμους για την ανάπτυξη σε όλη τη χώρα και ιδιαίτερα στην ύπαιθρο, με ειδικές πολιτικές συνοχής και να συνεχίσουμε το έργο για την αλλαγή στην καθημερινότητα του πολίτη”.